

Als een Mondriaan van gras en water

GEOLOGIC

BETTIE VAN HAASTER, ANNELINDE DE JONG, Q. HISASHI SHIBATA

Waar Albada Jelgersma Gallery, Lijnbaansgracht 318

Te zien t/m 1 mei

De term 'environment' is populair onder hedendaagse kunstenaars. Er wordt een zelf gemaakt universum mee bedoeld, een eigen landschap. Bettie van Haaster heeft in Albada Jelgersma Gallery ook een environment gemaakt met eigen werk en dat van anderen. Sterker nog: *Geologic* bevat een veelvoud aan landschappen. Je kunt er doorheen reizen. Van rechts naar links over een meter of vier, vijf. En van voor naar achter over net iets meer meters. Rechts hangen Van Haasters eigen schilderijen, een mooi startpunt. Ze doen denken aan het uitzicht op een onbewolkte dag als je landt op Schiphol: een lappendeken van vlakjes, het polderlandschap als een Mondriaan van gras en water. Maar Van Haasters vlakken zijn minder strak omlijnd. Haar panelen ontstaan intuïtief, al strepend en smerend in de verf. Het geel, blauw en een toefje wit dat zij gebruikt, botsen soms, mengen dan en lopen een beetje in elkaar over, maar het contrast tussen de vlakken blijft behouden doordat de penseelstreek, die zichtbare voren trekt in de verf, steeds een andere richting op gaat. Het is alsof geometrisch minimalisme een dansje doet met lenteachtig impressionisme.

Het is alsof geometrisch minimalisme een dansje doet met lenteachtig impressionisme

→ De expositie *Geologic* bevat een veelvoud aan landschappen. BEELD ALBADA JELGERSMA

malisme een dansje doet met lenteachtig impressionisme.

Het middengedeelte van de galerie wordt gedomineerd door een installatie van Annelinde de Jong. De Jong is tekenaar van oorsprong, maar sinds ze negen jaar geleden leerde op traditioneel Japanse wijze papier te maken, is ze meer bezig met de drager dan de potloden. Je zou zelfs kunnen zeggen dat ze tekent met papier. Voor deze tentoonstelling verwerkte ze boombast en bladeren van boven uit Amsterdam tot papier. De vezelige vellen zijn verticaal aan elkaar bevestigd en hangen vanaf het plafond als een soort *room dividers*. Ze zijn net zo plat als Van Haasters schilderijen, zijn op te vatten als ingezoomde bovenaanzichten van een spikkelige taiga of vers geploegde akker, maar suggereren ook ruimtelijkheid: een coulisselandschap waar je doorheen kunt lopen.

Rupsen of luchtbelletjes

De derde exposant, sieraadontwerper Hisashi Shibata, gebruikt goud en zilver, gecombineerd met keramiek. Een schakelketting oogt daardoor roestig, alsof hij jaren in de sloot gelegen heeft waar micro-organismen het sieraad hebben afgemaakt. Van Haaster toont de kettingen niet in een vitrine of op een paspop, maar hangt ze op aan nylondraadjes, vlak voor De Jongs vellen. Het worden daardoor rupsen of luchtbelletjes, de natuur in het klein.

Hisashi Shibata's driehoekige oorbellen krijgen iets cartografisch door bevestiging op een houten plankje in een onregelmatig patroon. Die oorsieraden heeft Van Haaster aan de linkerwand gehangen, naast haar eigen aquarelcollages waarin ook driehoeken figureren. De wereld, die in haar schilderijen nog aan elkaar plakt als zompige klei, is hier uit elkaar gespat. Tussen schilderijen en collages is een enorme reis gemaakt, waarbij allerlei polen elkaar raken: twee- en driedimensionaal, autonome en toegepaste kunst, horizontaal en verticaal. En dat alles over een afstand van slechts een paar meter.

Edo Dijksterhuis

Als een Mondriaan van gras en water

De term 'environment' is populair onder hedendaagse kunstenaars. Er wordt een zelf gemaakt universum mee bedoeld, een eigen landschap. Bettie van Haaster heeft in Albada Jelgersma Gallery ook een environment gemaakt met eigen werk en dat van anderen. Sterker nog: *Geologic* bevat een veelvoud aan landschappen. Je kunt er doorheen reizen. Van rechts naar links over een meter of vier, vijf. En van voor naar achter over net iets meer meters.

Rechts hangen Van Haasters eigen schilderijen, een mooi startpunt. Ze doen denken aan het uitzicht op een onbewolkte dag als je landt op Schiphol: een lappendeken van vlakjes, het polderlandschap als een Mondriaan van gras en water. Maar Van Haasters vlakken zijn minder strak omlijnd. Haar panelen ontstaan intuïtief, al strepend en smerend in de verf. Het geel, blauw en een toefje wit dat zij gebruikt botsen soms, mengen dan en lopen een beetje in elkaar over, maar het contrast tussen de vlakken blijft behouden doordat de penseelstreek, die zichtbare voren trekt in de verf, steeds een andere richting op gaat. Het is alsof geometrisch minimalisme een dansje doet met lenteachtig impressionisme.

Vezelige vellen

Het middengedeelte van de galerie wordt gedomineerd door een installatie van Annelinde de Jong. De Jong is tekenaar van oorsprong maar sinds ze negen jaar geleden leerde op traditioneel Japanse wijze papier te maken, is ze meer bezig met de drager dan de potloden. Je zou zelfs kunnen zeggen dat ze tekent met papier. Voor deze tentoonstelling verwerkte ze boombast en bladeren van Hollandse linde uit de Sarphatistraat,

schietwilg van het Kadoelenpad en gras van het Banneplein tot papier. De vezelige vellen zijn verticaal aan elkaar bevestigd en hangen vanaf het plafond als een soort *room dividers*. Ze zijn net zo plat als Van Haasters schilderijen, zijn op te vatten als ingezoomde bovenaanzichten van een spikkelige taiga of vers geploegde akker, maar suggereren ook ruimtelijkheid: een coulisselandschap waar je doorheen kunt lopen.

De derde exposant, sieraadontwerper Hisashi Shibata, gebruikt goud en zilver, gecombineerd met keramiek. Een schakelketting oogt daardoor roestig, alsof hij jaren in de sloot gelegen heeft waar micro-organismen het sieraad hebben afgemaakt. Van Haaster toont de kettingen niet in een vitrine of op een paspop, maar hangt ze op aan nylondraadjes, vlak voor De Jongs vellen. Het worden daardoor rupsen of luchtbelletjes, de natuur in het klein.

Hisashi Shibata's driehoekige oorbellen krijgen iets cartografisch door bevestiging op een houten plankje in een onregelmatig patroon. Die oorsieraden heeft Van Haaster aan de linkerwand gehangen, naast haar eigen aquarelcollages waarin ook driehoeken figureren. De wereld, die in haar schilderijen nog aan elkaar plakt als zompige klei, is hier uit elkaar gespat. Tussen schilderijen en collages is een enorme reis gemaakt, waarbij allerlei polen elkaar raken: twee- en driedimensionaal, autonome en toegepaste kunst, horizontaal en verticaal. En dat alles over een afstand van slechts een paar meter.

Like a Mondrian of grass and water

The term "environment" is popular among contemporary artists. It means a self-made universe, its own landscape. Bettie van Haaster has also created an environment in Albada Jelgersma Gallery with her own work and that of others. In fact, *Geologic* contains a multitude of landscapes. You can travel through it. From right to left about four or five meters and from front to back over just a little more.

Van Haaster's own paintings hang on the right, a nice starting point. They are reminiscent of the view on a cloudless day when you land at Schiphol: a patchwork of squares, the polder landscape like a Mondrian of grass and water. But Van Haaster's surfaces are less clearly defined. Her panels are created intuitively, while streaking and smearing paint. The yellow, blue and a dash of white that she uses sometimes collide, then mix and blend into each other a bit, but the contrast between the surfaces is maintained because the brushstroke, which draws visible furrows in the paint, always moves in different directions. It's as if geometric minimalism is dancing with spring-like impressionism.

Fibrous sheets

The central part of the gallery is dominated by an installation by Annelinde de Jong. De Jong is originally a draftsman, but since she learned to make paper in a traditional Japanese way nine years ago, she is more concerned with the carrier than the pencils. You could even say that she draws with paper. For this exhibition she processed tree bark and leaves of Dutch lime from the Sarphatistraat, white willow from the Kadoelenpad and grass from the Banneplein into paper. The fibrous sheets are attached vertically to each other and hang from the ceiling like room dividers. They are just as flat as Van Haaster's paintings, can be understood as zoomed-in top views of a speckled taiga or freshly plowed field, but also suggest spaciousness: a bocage landscape through which you can walk.

The third exhibitor, jewelry designer Hisashi Shibata, uses gold and silver, combined with ceramics. The link chain therefore looks rusty, as if it had been lying in a ditch for years where micro-organisms have completed the piece of jewelry. Van Haaster does not show the necklaces in a display case or on a mannequin, but hangs them up on nylon threads, just before De Jong's sheets. As a result, they become caterpillars or air bubbles, nature in miniature.

Hisashi Shibata's triangular earrings are given a cartographic quality by being mounted on a wooden board in an irregular pattern. Van Haaster has hung those earrings on the left wall, in addition to her own watercolor collages in which triangles are also featured. The world, which in her paintings still sticks together like soggy clay, has exploded here. An enormous journey has been made between paintings and collages, in which all kinds of poles touch each other: two and three dimensional, autonomous and applied art, horizontal and vertical. And all this over a distance of just a few meters.